

IKAR

Bezcitný

*Podľahnúť citom,
nebolo v pláne*

ELSIE SILVER

ELSIE SILVER

Bezcitný

Preložila Hana Bojmírová

IKAR

Elsie Silver
HEARTLESS

Copyright © 2022. HEARTLESS by Elsie Silver
The moral rights of the author have been asserted.
Translation © 2025 by Hana Bojmírová
Cover design © by Echo Grayce at Wildheart Graphics
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Heartless (Bloom Books, an imprint
of Sourcebooks, Naperville, Illinois, 2022)
preložila Hana Bojmírová.
Redigovala Anetta Letková.
Korigovala Nikola Kubaliaková.
Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2025
ako svoju 2 448. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0076-6

*Neuveriteľným ženám, ktoré sa stali
mojou najväčšou podporou.
A všetkým ženám na svete, ktoré iným ženám
pomáhajú povstať namiesto toho,
aby ich strhávali k zemi.
Spolu sme na tom lepšie.*

Niekedy sa musia dobré veci rozpadnúť,
aby sa tie lepšie mohli spojiť.

MARILYN MONROE

1

Cade

Lucy Reidová sa pozrie mojim smerom. Jej pohľad je na môj vkus až *príliš* uznanlivý.

„Mám rada umenie a remeslá. Vo voľnom čase sa často venujem scrapbooku. Pleteniu. Stavím sa, že Luke by si rád skúsil niečo uplietť. Nemyslíš, Cade?“

Skoro sa rozosmejem na tom, ako zapradie, keď vysloví moje meno. A naozaj by som rád videl, ako niekto prinúti Luka sedieť v pokoji dostatočne dlho na to, aby udržal v rukách dve ihlice a čosi vytvoril.

Vzápätí sa usmeje na Summer, snúbenicu môjho mladšieho brata, a dodá: „Vieš, ako to chodí. Každý z nás potrebuje aj nejaké ženské záľuby, no nie?“

Počujem, ako sa môj otec Harvey chechce v rohu miestnosti, kde sa usadil. Z najímania opatrovateľky sa stala celorodinná záležitosť.

A úplná nočná mora.

Summer stisne pery a venuje jej falošný úsmev. „Áno, samozrejme.“ Takmer si odfrknem. Summerina predstava ženskej zábavy je dvíhať v posilňovni ťažké činky a mučiť dospelých chlapov v mene „osobného tréningu“. Klame jej rovno do očí. Lucy je však v meste možno ešte stále dosť nová na to, aby o tom nemala ani tušenie.

No tiež je možné, že sa k mojej budúcej švagrinej správa ako protivná fúria.

„Dobre.“ Postavím sa. „Tak vďaka. Ozveme sa vám.“

Lucy vyzerá mierne zaskočená tým, ako rýchlo som ukončil pohovor, ale už som počul a videl všetko, čo som potreboval.

Zdvorilosti a chlácholenie nie sú mojou silnou stránkou. Som skôr typ, ktorý sa snaží strhnúť náplasť čo najrýchlejšie.

Otočím sa na päte, skloním hlavu a odídem skôr, než bude príliš zjavné, že som videl jej vystretú ruku a jednoducho som sa vykašľal na to, aby som jej ňou potriasol. Prakticky odpochodujem do kuchyne, opriem sa rukami o časť pultu určenú na krájanie mäsa, rovno oproti oknu, a pozerám na otvorenú krajinu za ním. Na vrcholky Skalnatých vrchov, ktoré sa dvíhajú k nebu.

Tento výhľad, divoký a skalnatý, začiatkom leta hýri farbami – tráva je príliš zelená, obloha príliš modrá a slnko dostatočne jasné na to, aby všetko čiastočne rozmazalo a prinútilo vás prižmúriť oči.

Hodím zopár kávových zŕn do mlynčeka, aby som pripravil čerstvú kávu. Zapnem ho a zatiaľ čo sa domom ozýva jeho vrčanie, pokúšam sa nemyslieť na to, čo budem robiť so svojím dieťaťom najbližších pár mesiacov. Vedie to len k tomu, že si budem robiť výčitky. Pohltí ma pocit, že by som mal urobiť viac. Stráviť s ním viac času.

Rozhodne to nie je produktívne.

Zvuk mlynčeka má tú výhodu, že prehluší zdvorilostné reči, ktoré si otec a Summer vymieňajú s Lucy pri vchodových dverách.

Nie je to môj dom ani moja zodpovednosť. Pohovory s opatrovatelkami robíme v hlavnom dome, kde žije

otec, pretože si nerád púšťam do svojho domu náhodných ľudí. Najmä nie takých, ktorí sa na mňa pozerajú, akoby toto mala byť ich vstupenka na završenie nejakej podivnej šťastnej rodinnej fantázie, ktorú si so mnou vytvorili.

Na druhej strane, Harvey by z tohto miesta pokojne urobil penzión s raňajkami a starať sa o tých ľudí by ho ešte aj bavilo. Odkedy sa zranil a odovzdal ranč mne, akoby sa len potuloval okolo a dvadsaťštyri hodín denne, sedem dní v týždni sa snažil s niekým socializovať.

Sledujem, ako drobné zrnká padajú do bieleho papierového filtra v hornej časti kávovaru. Potom sa otočím, aby som naplnil kanvicu vodou z kohútika.

„Na kávu je už trochu neskoro, nemyslíš?“ podotkne Harvey, keď vstúpi do kuchyne. Summer postáva za ním.

Nemajú ani potuchy, koľko kávy som dnes už vypil. Som z nej takmer nervózny. „Len si ju pripravujem na zajtrajšie ráno.“

Summer si odfrkne a otec prevráti oči. Obaja vedia, že trepem hlúposti.

„Nebol si k nej veľmi milý, Cade,“ poznamená. Teraz je rad na mne, aby som prevrátil oči. „V skutočnosti si bol počas celého tohto procesu len na príťaž.“

Prekrížim si ruky na hrudi a opriem sa o linku. „Nie som milý typ. A s radosťou budem príťažou, ak tak ochránim svoje dieťa.“ Prisahám, že otcovi šklbne perami, keď si sadne za stôl a preloží si jednu nohu cez druhú. Summer len stojí, bokom sa opiera o zárubňu a hľadá na mňa. Niekedy to robí. A mňa to znervózňuje.

Je inteligentná. Nikdy jej nič neunikne. Prisahám, že počujem, ako sa jej v hlave otáčajú ozubené kolieska, ale veľa toho nenarozpráva, takže nikdy neviem, čo si myslí.

Mám ju rád a som šťastný, že môj malý brat bol dosť šikovný na to, aby ju požiadal o ruku.

„Si milý,“ povie zamyslene, „svojím vlastným spôsobom.“

Vtiahnem pery medzi zuby a zahryznem si do nich, lebo im nechcem dopriať uspokojenie z toho, že ma tá poznámka pobavila.

Vzdychne si. „Už sme urobili pohovor so všetkými uchádzačkami, ktoré nám zostali. Dala som si záležať na tom, aby som vyradila všetky, ktoré menej zaujímalo, ako budú tráviť čas s Lukom, a viac to, ako ho budú tráviť s... tebou.“

„Veru áno, chlapče,“ udrie otec po stole. „A bolo ich dosť. Kto mohol tušiť, že ženy budú ochotne znášať tvoje zazeranie a mizernú náladu? Ten plat nie je až *taký* dobrý.“

Zamračím sa naňho a obrátim pozornosť späť na Summer. „Nevyradila si ich dosť dôkladne. Chcem niekoho, kto o mňa nemá žiadny záujem. Nijaké komplikované sračky. Možno by mohla byť šťastne vydatá.“

„Šťastne vydaté ženy nechcú stráviť leto v tvojom dome.“

Zavrčím. „A čo niekto z iného mesta? Niekto, kto nepozná našu rodinu. A všetky moje súkromné záležitosti. Niekto, kto sa nevyspal ani s jedným z mojich bratov.“ Pokrčím nos. „Alebo s mojím otcom.“

Harvey prehltnie smiech, ktorý sa mu derie z hrdla. „Som slobodný už desaťročia, synku. Hľad' si svojho.“

Summer zružovejú líca, rýchlo sa otočí a zahľadí sa von oknom, ale úsmev na jej perách mi neunikne.

„Jednoducho by som sa o neho mohol postarať ja,“ dodá Harvey. A nebude to prvýkrát.

„Nie.“

„Prečo? Je to môj vnuk.“

„Presne tak. Taký vzťah by ste aj mali mať. Pomáhal si mi s ním celý jeho život. Bolí ťa chrbát aj kolená. Potrebuješ si oddýchnuť. Stále si s ním môžeš užívať dni plné zábavy, kedykoľvek budeš chcieť. No nepotrebuješ sa vysiliť na smrť dlhými hodinami, skorými ránami a prípadne neskorými večermi. Nie je to fér a ja ťa nebudem takto využívať. Koniec príbehu.“

Potom sa obrátim späť k budúcej švagrinej. „Summer, nemôžeš to urobiť ty? Bola by si perfektná. Luke ťa má rád. Ty mňa nie. Na ranči už žiješ...“

Vidím, ako sa jej chveje čeľusť. Má už plné zuby toho, že sa jej na to stále pýtam, ale nechcem nechať svojho chlapca s hocikým. Je to číslo. A poriadne. Toto leto toho musím stihnúť na ranči veľa, ale nedokážem to, ak tu nebude niekto, kto sa oňho postará. Potrebujem niekoho, komu môžem dôverovať a s kým bude môj syn v bezpečí.

„Tiež som majiteľkou rozbiehajúcej sa firmy a letné mesiace sú pre mňa najrušnejšie. Nie je to možné. Prestaň sa ma na to pýtať. Cítim sa kvôli tomu zle. Pretože teba a Luka milujem. Nás všetkých tieto pohovory už unavujú. Naozaj sa snažíme, ale je to nanič, pretože kvôli tebe napokon dosiahneme nulový pokrok.“

„Dobre, fajn,“ zarepcem. „Tak sa uspokojím s niekým, ako si ty.“

V reakcii na to pokrúti hlavou a znehybnie. „Možno mám nápad.“ Zdvihne prst a poklepe si ním po perách. Harvey sa k nej otočí s očami plnými otázok.

Vkladá do nej všetky svoje nádeje. Ak som z tejto ságy – hľadáme novú opatrovatelku na leto – unavený ja, tak Harvey musí byť totálne vyčerpaný.

Stiahnem obočie. „O koho ide?“

„Nepoznáš ju.“

„Má skúsenosti?“

Summer na mňa hľadí, veľké tmavé oči nič neprehrádzajú. „Áno, má skúsenosti so zvládaním výtržníkov.“

„Zamiluje sa do mňa?“

Summer si odfrkne tým najneženskejším spôsobom. „Nie.“

Jej istota by ma asi mala uraziť, ale mne to neprekáča. Odstrčím sa od linky a prstom urobím vo vzduchu fajku. „Perfektné. Poďme na to,“ odpoviem a potom vy pochodujem zadnými dverami k môjmu domu, preč od tej pohromy, ktorou je hľadanie schopnej opatrovateľky pre päťročného chlapca.

Potrebujem len niekoho, kto sem príde a potom vypadne. Niekoho profesionálneho a bez akýchkoľvek komplikácií.

Iba na dva mesiace. Nemalo by to byť také ťažké.

V duchu počítam, kedy som mal naposledy sex.

Alebo sa o to aspoň snažím.

Dva roky? Tri roky? Bolo to vtedy v januári, keď som strávil noc v meste? Ako dávno to vlastne bolo? Ako sa tá kočka vlastne volala?

Žena predou mnou sa posunie vpred, vystrčí jeden bok, plný zadok sa jej zaguláti v úzkych džínsoch spôsobom, ktorý by mal byť protizákonný. Záhyb pod zadkom je takmer taký zvodný ako hojkanie medených vlasov, ktoré sa jej vlnia na štíhlom chrbte.

Rozptyľuje ma. Tesné tričko zastrčené do tesných džínsov. Každá krivka rovno na obdiv.

Úplne som stratil prehľad v počítaní. No práve pohľad na ňu, ako stojí predou mnou v rade na kávu, je dôvod, prečo som vôbec začal rátať.

Z toho vyplýva, že som mal sex tak dávno, až si to ani nepamätám. No na to, prečo som si vôbec nedovolil uvažovať o príslušníkoch opačného pohlavia, sa zabudnúť nedá.

Dieťa, ktoré vychovávam sám. Ranč, ktorý vediem sám. Milión povinností. Príliš málo času. Nedostatok spánku.

Čas pre seba je niečo, na čo som už poriadne dlho ani nepomyslel. Akurát som si neuvedomil, ako dlho to tak už je.

„Čo vám môžem ponúknuť, madam?“

Žena predou mnou sa zasmee a ten zvuk mi pripomína zvonkohru na mojej verande, keď v nej tancuje vietor – znie melodicky a vzdušne.

To je smiech.

Je to smiech, ktorý by som spoznal. Túto ženu som určite nikdy nestretol. Zapamätal by som si ju, v Chestnut Springs poznám všetkých.

„Madam? Nevieam, ako to mám brať,“ povie a prisahám, že v jej hlase počujem úsmev. Zaujímalo by ma, či aj zvyšok jej tela sa podobá na jej pery.

Ellen, ktorá vedie v meste malú gurmánsku kaviareň Le Pamplemousse, sa na ňu usmeje. „A ako by ste chceli, aby som vás volala? Zvyčajne poznám každého, kto vstúpi do môjho podniku, ale vás nie.“

Aha, takže v tom nie som sám. Trochu sa nakloním dopredu v nádeji, že zachytím jej meno. Jeden pracovník si však vyberie práve túto chvíľu na mletie kávy. Kaviarňou sa ozve vrčanie stroja. Prinúti ma to zaškripať zubami.

Neviem, prečo chcem vedieť meno tejto ženy. Jednoducho chcem. Som z malého mesta, môžem byť zvedavý. Nič viac v tom nie je.

Keď vrčanie prestane, Ellenina vráskavá tvár sa rozžiari. „Aké pekné meno.“

„Ďakujem,“ odvetí žena predou mnou a dodá: „Prečo sa toto miesto volá Grapefruit?“

Ellen sa pobavene zasmieje. „Povedala som manželovi, že chcem, aby názov podniku znel honosne. Francúzsky. Povedal, že jediná vec, ktorú vie povedať po francúzsky, je *le pamplemousse*. Zdalo sa mi to dosť dobré, teraz sa na tom bavíme.“ Jej oči pri zmienke o manželovi znežnejú a ja pocítim v hrudi záchvev závidia.

Nasledovaný zábleskom podráždenia.

Jediný dôvod, prečo som sa neohradil voči ich pomalejšej diskusii, je ten, že som bol príliš zaneprázdnený zvládnutím verejnej erekcie zo smiechu tejto kočky. Za normálnych okolností by ma poriadne štvalo, že kúpa kávy trvá tak dlho. Povedal som otcovi, že sa vrátim vyzdvihnúť Luka – skontrolujem si hodinky – práve teraz. Potrebujem sa dostať späť, aby som sa mohol stretnúť so Summer a so ženou, ktorá, dúfajme, bude Lukovou opatrovatelkou.

Lenže moja myseľ sa túla spôsobom, ktorým som jej to nedovolil už celé roky. Možno si to chcem iba vychutnať. Možno je v poriadku dovoliť sám sebe niečo cítiť.

„Dám si stredne veľkú, extra horúcu, bez peny, polosladkú...“ Nenápadne prevrátim oči a stiahnem si do čela okraj čierneho klobúka. Samozrejme, že cudzinka s telom, ktoré mnou otrasie, musí mať neprijemne dlhú a komplikovanú objednávku.

„Budú to tri doláre a sedemdesiatpäť centov,“ povie Ellen s očami upretými na dotykovú obrazovku pokladnice pred sebou. Žena sa zatiaľ prehrabáva vo svojej veľkej kabelke a očividne hľadá peňaženku.

„Och, doriti,“ zamrmle. Kútikom oka vidím, ako jej niečo vypadne z kabelky a skončí to na leštenej betónovej podlahe vedľa jej nôh v sandáloch.

Bez toho, aby som sa nad tým zamyslel, klesnem do podrepu a zdvihnem z dlážky čiernu látku. Vidím, ako sa jej nohy otáčajú ku mne, zatiaľ čo vstávam.

„Tu máš,“ poviem chrapľavým hlasom, pretože ma práve zasiahla dávka nervozity. Rozprávať sa s cudzími ženami nepatrí medzi schopnosti, ktoré by som si vycibril.

Zazerať na ne? V tom som profesionál.

„Panebože,“ zvolá.

Teraz, keď stojím, mám výborný výhľad na jej tvár. Nohy akoby mi vrástli do zeme a pľúca prestali pracovať. Jej smiech je v porovnaní s jej tvárou nič. Mačacie oči, klenuté obočie a mliečna pleť.

Je ohromujúca.

A líca jej horia jasnou červeňou.

„Je mi to tak ľúto,“ zalapá po dychu a ruka jej vystrelí k ružovým perám.

„To nie je potrebné. Nič sa nestalo,“ odvetím, ale stále mám pocit, že sa všetko odohráva ako v spomalenom zábere. Akoby som nevedel zachytiť, o čo ide, stále som príliš fixovaný na jej tvár.

A *kurva*.

Jej prsia.

Oficiálne je zo mňa starý úchylný chlap. Upriem zrak na svoju päšť, z ktorej mi pomedzi prsty vyčnieva jemná látka.

Keď ju otvorím, zastoná. A mne pomaly, ale isto dochádza, prečo sa správa tak zdesene z toho, že som džentlmen a zdvihol som jej...

Nohavičky.

Dívam sa na kúsok čiernej látky v ruke a všetko okolo nás akoby sa rozmazalo. Strelím po nej pohľadom. Zelené oči má doširoka roztvorené. Je v nich toľko odtieňov. Hotová mozaika.

Nie som známy tým, že sa usmievam, ale v tom momente mi trhá obomi kútikmi. „Ach, spadli vám nohavičky, madam.“

Z jej úst sa ozve priškrtený chichot, pozrie na moju ruku a potom sa pohľadom vráti k mojej tvári. „Páni, to je trápne. Naozaj som...“

„Tvoja káva je hotová, zlatičko!“ zavolá Ellen.

Ryšavka odvráti tvár, s úľavou z toho, že nás niekto vyrušil. „Ďakujem,“ odvetí až príliš natešene, potom pleskne na pult päťdolarovku a schmatne papierový pohár. Bez toho, aby vôbec vzhliadla, zamieri k dverám. Akoby nemohla ujsť dostatočne rýchlo. „Drobné si nechajte! Ešte sa uvidíme!“

Prisahám, že keď prechádza okolo mňa, počujem, ako sa popod nos chichoce. Vyhýba sa môjmu pohľadu a šomre si niečo v zmysle, že to bude dobrá historka, ktorú raz bude rozprávať svojim deťom.

Než na ňu zavolám, rozmýšľam, aké príbehy plánuje rozprávať svojim budúcim deťom. „Zabudla si si...“ Odmlčím sa, pretože to odmietam zakričať cez kaviareň plnú ľudí, s ktorými sa musím stretávať deň čo deň.

Chrbtom zatlačí do dverí a chvíľu mi hľadí do očí. Z každej črty jej tváre je zjavné, že sa sotva ovláda

a snaží sa nerozosmiať. „Kto to nájde, ten si to nechá,“ pokrčí plecami.

A potom sa rozosmeje, z plného hrdla, srdečne a tak neskutočne pobavene. Vyjde na slnkom zaliatu ulicu. Vlasy jej žiaria ako oheň a hojdá bokmi, akoby jej toto mesto patrilo.

Som z nej v šoku.

A keď sa konečne pozriem späť na svoju otvorenú dlaň, dôjde mi, že je už dávno preč. Netuším, ako sa volá, a ja som stále tu...

A držím jej nohavičky.

2

Willa

„Kto to bol?“ spýta sa ma Summer priškrteným hlasom.

„Nemám najmenšie tušenie.“ Spomeniem si na svoje čierne nohavičky, ktoré sa váľali po podlahe, a na to, ako sa moje poníženie postupne zmenilo na hystériu.

Len mne.

Takéto veci sa môžu stať len mne.

Moja najlepšia priateľka zalapá po dychu a rozhodá sa na hojdačke, ktorú má na verande. „Ty si si ich nevzala späť?“

Usmejem sa a odpijem si z piva. „Nie, vyzeral tak... ja neviem. Ohromený? Nebol urazený, ale ani sa na ne nepozeral perverzne. Bolo to tak trochu rozkošné. Mám pocit, akoby som tým oslobodila domáceho škriatka alebo niečo podobné.“

„Podobal sa na Dobbyho?“

Zastonám a s výzvou nadvihnem obočie. „Keby bol Dobby sexy.“

„Willa, to je nemravné,“ zachrčí Summer. „Prosím, povedz mi, že boli čisté.“

„Samozrejme. Bol to môj rezervný kus. Vieš, že ich nenosím rada. Z času na čas však pocítim tú potrebu, rozumieš?“

Summer na mňa pozrie prížmúrenými očami. „Túto potrebu cítim každý deň.“

„Byť v takom nepohodlí? Nie, ďakujem. Život je príliš krátky. Podprsienky a spodná bielizeň sú preceňované. Navyše, teraz môžem v noci ležať a premýšľať, čo s nimi ten chlap robí.“

Summer sa opäť rozosmeje. „Zrejme ich vyhodil, tak ako by to urobil každý normálny človek.“ V týchto dňoch je taká šťastná. Po tom, ako stretla jazdca býčieho rodea, opustila napäté rodinné vzťahy a pretechnizovaný mestský život. Uháňala k západu slnka a teraz je tu. Moja najlepšia priateľka. Samý úsmev a pehy. Sedí tu schúlená na hojdačke na verande pred krásnym, na mieru postaveným rančom s výhľadom na Skalnaté vrchy.

Nikdy jej to nepristalo viac.

Rada si ju doberám s tým, že žije doslova uprostred ničoho, ale pravdou je, že výhľad na okolie Chestnut Springs je úchvatný. Krajina, ktorej dominujú prérie, je taká rovná, až sa to zdá takmer nemožné. A potom sú tu tmavé skalnaté hory, ktoré sa dvíhajú ako prílivová vlna smerujúca priamo k vám.

Hory môžete vidieť aj v meste, ale rozhodne nie takto.

Nie tak, až máte pocit, že by ste sa mohli načiahnúť a dotknúť sa ich.

„Takže, čo plánuješ robiť v nasledujúcich mesiacoch?“

Vzdychnem si. Nemám ani potuchy. No tiež nechcem, aby si o mňa Summer robila starosti, čo je tak nejako jej zvykom. Začne sa o mňa báť a potom sa snaží všetko vyriešiť tak, aby som z toho mala čo najväčší prínos, hoci ja by som sa radšej nechala unášať prúdom.

„Možno budem chvíľu bývať s tebou a Rhettom,“ poznamenám nevinne a poobzerám sa okolo seba. „Teraz, keď je už dom dokončený, vyzerá naozaj dobre. Nebude ti to prekážať, však?“

Stisne pery, akoby o tom skutočne premýšľala. Preboha, táto žena má srdce zo zlata.

„Sum, žartujem. To by som vám neurobila.“ Sťažka si vydýchnem a pozriem sa na polia. „Neviem. Keď mi Ford povedal, že sa chystá zavrieť bar kvôli rekonštrukcii, bola som z toho nadšená. Myslela som si, že leto strávim cestovaním z jednej výstavy koní na druhú a rozflákam všetky úspory. Budem sa vyhýbať premýšľaniu o tom, čo chcem robiť so svojím životom, a žiť ako dvadsaťpäťročná baba, ktorá okrem rodinných peňazí nič nemá.“

Snaží sa ma prerušiť. Nemá rada, keď som na seba prísna, len preto, lebo pracujem v bare svojho super úspešného brata. Alebo sa votriem na dovolenku svojich super úspešných rodičov. Alebo sa len tak potácam životom s nulovým zmyslom pre orientáciu v rodine plnej až prehnane úspešných ľudí.

Ignorujem jej protesty a pokračujem. „Lenže môj kôň mi, samozrejme, musel zničiť všetky plány a zraniť sa práve v čase výstavnej sezóny. Tux potreboval operáciu a ja teraz strávim leto tým, že ho budem kŕmiť mrkvou a vyčesávať mu hrivu ako posadnutá.“

Moja najlepšia priateľka na mňa len hľadí. Chcela by som jej siahnuť do hlavy a vytrhnúť odtiaľ myšlienky, lebo viem, že ich tam má priveľa.

„Budem v poriadku. O nič veľké nejde. Niekoľkokrát ťa navštívim. Môžeš ma týrať v tej svojej telocvični a ja si vyberiem nejakého toho hokejistu alebo jazdca býčieho rodea. Je to výhra na všetkých frontoch.“

„Dobre.“ Ukazovák sa dotkne hornej pery. „Čo ak...“

„Len to nie. Prosím, nezačínaj s tým, že sa budeš snažiť napraviť môj život. Príliš veľa pomáhaš ľuďom, vieš to?“

„Willa, sklapni a počúvaj ma.“

Opriem sa zadkom o zábradlie verandy, otočím sa k nej tvárou a siahnem po fľaši piva, ktorá je vedľa mňa. Po skle steká skondenzovaná voda a pivo v nej už vôbec nie je také studené. Na to, že je jún, je až nezvyčajne horúco. Obliecť si džínsy bola chyba.

Poriadne si odpijem a narovnáam plecيا. Som pripravená na to, že mi vynadá.

„Čo keby som našla spôsob, ako by si tu mohla žiť celé leto? Nie však s Rhettom a so mnou.“

To som od nej nečakala.

„Nechcem táboriť na vašom dvore. Na spanie vonku nie som stvorená. Možno ešte neviem, aká je moja životná cesta, ale som si istá, že k nej nepatria nafukovacie matrace a spacie vaky.“

Prevráti nad tým oči a pokračuje. „Nie. Rhettov starší brat potrebuje počas letných prázdnin pomôcť so synom. Žena, ktorá sa oňho doposiaľ starala, mu už nestíha. Má päť rokov.“

Pozerám na svoju priateľku a pritom kývem fľašou medzi prstami. „Chceš, aby som sa starala o dieťa? *Ja?*“

„Áno. Je s tebou zábava. Máš veľa energie. A ak zvládneš bar plný ožratých chlapov, čo je potom jeden malý chlapec, ktorý potrebuje zabaviť? Vždy si hovorila, že máš deti rada.“

Zamyslím sa nad tým. V prvom momente mám chuť povedať nie, ale pravda je, že nasledujúcich mesiacov